

Alexandra Václavíková
UČO: 462353

Moje nezabudnuteľné jedlo

Večerať u mojej už zosnulej starej mamy považovala rodina z matkinej strany za každoročný zvyk. Nakoľko sa naši príbuzní počas roka príliš nestretávajú, dodržanie tejto tradície znamenalo splnenie svojich rodinných povinností. Nemuseli sa tak vidieť počas iných sviatkov, ba ani na jednotlivé narodeniny, lebo si ich väčšina ani nepamätá. Avšak niektorí blízki, nakoľko sa chceli dosýta najesť, vyrážali na návštevu už na druhý deň. Tí bystrejší, ako moja mať, si o zabalenie jedla požiadali už počas štedrej večere. Keďže ja som už podľa nich bola v osemnástich príliš veľká na to, aby mi pustili starý zvonček hrajúci dookola Jingle bells, tešila som sa práve len na jedlo. Výnimočnosť týchto Vianoc spočíva v tom, že na druhý deň som sa chcela stať vegánkou a k tomu som čerstvo prekonala anorexiu. Keď tieto dve skutočnosti spojíte dohromady, znamená to, že musíte skonzumovať všetko, čo môžete.

Mama predtým ma postavila svoj „židovský koláč“, ktorý sa v skutočnosti volá *monkey bread* (maminy opice s ním nemajú nič spoločné). Je vizuálne podobný tradičnej bábovke, no chuťovo sa nachádza o úroveň vyššie, najmä pokiaľ je ešte horúci. Cesto tvoria božské mäkké guľičky a tekutá poleva z masla a hnedého cukru ich o to viac zvláči a spojí k sebe. Cukor škoricový, nachádzajúci sa ako medzi jednotlivými guľkami, tak nad nimi, vám rozkošou vŕzga pod zubami. Takáto hriechne dobrá, kalorická nádielka je nezabudnuteľná. Ale v ten večer som tú česť mala takmer výhradne len ja. Keď si prítomní všimli nenávisťnej žiary v mojich očiach vždy, keď sa pozreli na mňa a môj koláč, dokázali si z neho vziať len pokiaľ sa ma dopredu spýtali o povolenie, a aj v takom prípade sa báli o život.